



Fem utmärkta

W i s o r.

Den Första:

Ebba Brahes flagan.

Den Andra:

Wackert få.

Den Tredje:

Flyttnings-wisa för 1876.

Den Fjerde:

En "Stockholmskas" lif.

Den Femte:

Jag fatt en dag etc.

Pris 15 öre.

Stockholm, hos C. Kihlberg, Södermalmstorg.



Den Första:

Obba Brahms klagan.

Den lätta manteln breder astonstunden,
Så ljus och vänlig öfwer haf och land
Och sångarskaran tyfknat har i lunden
Och Målar'n hwilar wid deß stolta strand.
I nattens lugna sköt naturen hwilar,
Men inom detta bröst en stormwind ilar.

Att friden egde jag i forna dagar
Och himlen såg jag leende och blå,
Och men'skojälän har ett språk som talar,
Så kärleksrikt jag kunde ej förstå,
Jag lycklig war när morgonen mig wäckte
När qvällens sol i wågorna sig sträckte.

Jag lycklig war, så ofskuldsfullt jag drömde,
Att prydd jag stod som Gustaf Adolfs brud,
Och hoppet i min själ sin wällust tände,
Och smyckade min själ med blomsterkrud,
Men tro ej hoppet, det skall sorger föda,
Det är en orm, som tjuvar för att döda.

Att, snart förgäfwes skall din ljuswa flamma,
Som höjer sig i ömt bewakad brand.

Allt är förbi, min werld är ej densamma,
En hatad boja fångsla skall min hand.
O! Gustaf Adolf lär mig att försaka
Och tänk med köld på De la Gardies maka.

War kall. War kall och låt mig ensam lida,
Och tröttnad gå på mina faders graf.
En huldrif genius står inwid min sida,
Tills ödet bryta skall min wandringsstaf,
En engel, tröstande mitt sorgsna sinne,
Och engeln heter Gustaf Adolfs minne.

3

Den Andra:

Wackert så.

Du klagar men du klagar dumt
Min gamla hederswän,
Ditt öga ser allting så skunt
Som om det grott igen.
Hwad som ditt sinne stämmer ner,
Jag icke kan förstå,
Du är ju född att börja med
Och det är wackert så.

Hwar gång du dig i spegeln sett
Så såg du wäl deri,
att dig en sällsam ära ffett
att du fått menska bli,
Du är mot karlswer och insekt
En sol att se uppå,
Du är af Adams stolta slägt
Och det är wackert så.

Wår jord tar hand om wår person
Från början och till slut,
Ar man ej född med pretention
Så kan man slå sig ut.
Om du i skogen gör en titt,
så kan du lita på
att du har swamp och blåbär fritt,
Och det är wackert så.

Wår jord wiht sparsam wara kan
att ge när man will ha,
ty han will helst att menniskan
skall komma sjelf och ta.
I berg och floder fins det guld,
och om man friskt går på,
Så kan man steppa fickan full,
Och det är wackert så.

Har du ej gratis fått förnuft
att bruka som du vill!
Och dito watten, sol och luft
och snö och mänsken till.
När se'n du en förnyad hud,
Swart sjunde år lär få,
jag tycker fannerligt för Gud
att det är wackert så.

Och när till slut du andan mist
och du är kroppen qwitt,
En himlafärd du gör till fäst
som du får kostnadsfritt.
Hvem wet kanske en skönhet då
som du ej tänker på,
skall till din graf med rosor gå
Och det är wackert så!

Den Tredje:

Flyttnings-wisa för 1876.

Mäntro om seden är lika på alla glober,
Att menskan skall flytta i April och Oktober,
Det är ett bråk till att ständigt flytta och fara,
Så att en mullwad jag ofta önskar mig wara
För han familjen kring sig den första församlar
Och gräfwer bostad, som aldrig någonsin ramlar.
Wist äro rummen åt honom små, men ej dyra,
Och wärden kan aldrig kräfwä honom för hyra.
Men ack! så länge man är en menniska ringa,
Så har man björnar, som aldrig tröttna att springa,
Ty pengar pressas skall utaf alla personer:
Till wattenledning och gas samt kontributioner. —
Men ack! nu glömde jag både flyttning och stöket,
Fastän i dag jag fick spisa middag i köket,

Dy hyresgästen, ack den nya, gudnä mig,
Har oupphörligt allt se'n i går flyttat på mig.

Bland bord och stolar och några andra klenoder,
Schäslonger, speglar och några gamla kommoder,
De stå förskansadt och hålla på till att somna;
Men tyft, hwad ser jag, nu äro stadsbudnen komna. —
Se här är flaskan, hemta styrka af tåren,
Lägg det warsamt, men likwäl mycket på bären,
Jag will wäl tro att ni inte går uti dimman
För en betalning af 50 öre i timman.

Jag hyrt en wäning, fast den är dyr utaf satan,
Tre trappor upp i ett hus wid Humlegårdsgatan,
Der fuktar inte, ty wärden swurit och sagt det,
Fast ej ett ord om det nämnes uti kontraktet. —
Till lägenheten finnes uthus, rätt många,
Och rättor gratis får i skafferiet jag fånga.
Och uti källaren kan man och, ta' mig katten,
För samma pris så sitt hufwud under watten.

Men Gud beware mig att nånsin wärdfolket klandra,
Men kan ta den, som hyr rum utaf andra,
Då får man weta att man är med uti walfen,
När man har karing och många ungar på halsen. —
Tänk hwad bråk man skall ha' med desamma:
Stådsla pigor och annonsera om amma,
Och ta' upp wed, som man icke heller får gratis,
Nej, ta' mig tusan, man får till skänks en potatis. —

Men ack! då man ju är en menniska worden
Och mantalskriswen går här och traskar på jorden,
Då blir man flyttad och jägtad, likasom slaswen,
Man får ej ligga en gång i ro uti graswen.

Nordström. Stockholm.

Östertryck förbjudes.

Den Fjerde:

En "Stodholmskas" lif.

Upptecknad på vers af henne sjelf.

Jag föddes till werlden för rolighets skull
allt uti en koja der ner' wid Skans tull;
min moder hon hade ett hjerta af gull
och far min också, då han inte war full.

Jag låg der så jöt
i min moders sköt

I solken och stormar min barndom förflöt.

Och med hwarje dag som jag se'n wärte opp,
jag tyktes jemt blifwa föräldrarnes hopp;
så sager jag war som en ros uti knopp,
som wecklades ut under årenas lopp.

Allt emot mig log
då moder min dog

och fremmande men'skor mig hemifrån tog,

Jag stäld blef wid pannorna uti ett kök,
blef raft af förderwad af grytsot och rök.
Jag blef då bekant, långt från moder och stök,
med en korporal, som se'n kom på besök.

Han fick wara qwar,
ty han war så rar —

jag knappt wiste ord om, förrän han war far.

Då kunde jag der icke längre förbli,
men flytta till barnhuset der jag gaf di;
omfider så blef jag derifrån fri
och tog kondition på ett schweizeri,

Jag war sin och nått —
en liten kadett

blef kär uti mig förrän knappt han mig sett.

Det lifwet för innerligt trefligt jag saun;
För mig alla männer båd' sucka och braun,

och bröt jag med en, kom genast en ann',
men slutligen tänkte jag mig få en — man.

Dog löften man gaf,
men mer blef ej af;

jag tyktes — som jungfru så gå i min graf.

Då ja' jag så här: "Jag ger karlarne hin";

Och öppnade åt mig ett mjölkmagasin.

Då friar en till mig som zinkar porflin,
och jag förstod piken fastän den war fin.

Det war så rart,
och det är ju klart

att här blef båd' lysning och bröllop med fart.

Men när han blef gift, fick han lifsom ett hat
till zinkning — slog sönder båd' koppar och fat.
Rubb och stubb söp han upp bland slödder och frat,
och jag stackars hustru fick knappt någon mat.

Se'n dog han det sä't
och wäl war wäl det.

Jag nu talat om för er allt, hwad jag wet.

Den Femte:

Jag satt en dag och tänkte på det flydda,
På barndomsheimmet och föräldrars tjäll,
Då grep mig längtan till den lugna hydda,
Der äfwen jag en gång war nöjd och jäll.

Åh, hastigt lemnade jag nu min boning
Och ilade ut öfwer dal och skog,
Pilgrimen sjelf, med hopp om mild försoning,
Till helig graf ej mera ifrigt drog.

Snart såg jag åter väl bekanta trakter,
 Det gamla berg med suruffog uppå,
 Omkring hvars sluttning såsom trogna watter
 De stolta ekar sågos drifstigt stå.

Der låg den nejd der först jag skådat ljuset,
 Der för jag hört föräldrars ömma röst!
 Wid minnet af all fröjd i fadershuset
 Hur slog ej hjertat nu uti mitt bröst.

Min färd war slut, det war wid aftenstunden
 Och månen spred i gröna dal'n sitt sken,
 Min blick flög hän till välbekanta lunden,
 Men der war ödsligt uuder lummig gren.

Mitt barndoms hem jag kunde mer ej finna,
 Dess återstod war nu en grushög blott;
 Då mina tårar fingo heta brinna
 Uppå den plats der hyddan fordom stått.

Åh, äfwen då min barndoms frid förswunnit,
 I bitter strid jag den förlorat har,
 Och allt hwad jag i lifwets himmel wunnit,
 Är smärtan, hwilken än jag eger qwar.